

LENONA ŠTIBLARÍKOVÁ

BRATISLAVSKÁ
BLUDIČKA

Vítěz soutěže Cena Karla Čapka 2013

Lenona Štiblaríková

BRATISLAVSKÁ BLUDIČKA
mestská fantasy

© HYDRA 2014

© Lenona Štiblaríková 2014

Návrh obálky: Monika Herda 2014

Ilustrácia: Alena Kubíková, 2014

Grafická úprava: Lukrécia Schiller

Redakčná a jazyková úprava: Eva Piarová

Foto: Evla Vlašič

Vydal: Vydavateľstvo Hydra
Ožvoldikova 7, 841 02 Bratislava

www.vydavatelstvohydra.sk
Všetky práva vyhradené

7. publikacia, prvé vydanie 2014

ISBN978-80-89672-22-6

Lenona Štiblaríková

BRATISLAVSKÁ BLUDIČKA

Obtáčala som si ukazovák prameňom vlasov, krútila ním, cítila, ako mi hodvábna špirála kľže po prste a štekli pokožku.

Ten chlap mi bol od začiatku nepríjemný a dojem z neho sa len potvrdil, keď mi počas výkladu o histórii Michalskej brány vliezol rukou pod sukňu. Myslel si, že jeho nehanebným úlisným pohľadom nerozumiem a potrebujem názornú ukážku?

Prečo si muži častokrát slušnosť zamieňajú s hlúpostou? Jednoducho mi bolo nepríjemné vraziť mu pár zaúch, koleno medzi nohy a poslať ho zaplávať si pod Nový most. Dala som mu šancu a ignorovala snahy o dotieravé zblíženie. Pricapená ruka bol vrchol. Viac som už nezniesla.

Náš zákazník – náš pán.

Iste, ale len kým neprekročí hranice tohto vzťahu, a tie moje prekonal už dávno. Vo chvíli, keď si prešiel špičkou jazyka po hornej pere a prižmúril oči v domnení, že je bohom erotiky a ja z neho klesnem na dlažbu v mohutnom orgazme. Zrejme si to dlho trénoval pred zrkadlom.

Žmurkla som na neho a súčasne som sa dotkla svojich popolavých vlasov. Naklonil sa ku mne v očakávaní bozku, ale ja som mu len pošepala: „Teraz nie. Ak chceš, zájdi objednať izbu. Keď zahneš touto uličkou vpravo, nájdeš Oázu. S ostatnými to vybavím rýchlo, počkaj na mňa v hoteli.“ Našpúlila som pery, akože sa už nemôžem dočkať a moji turisti ma len zdržiavajú od pravého a jediného zmyslu života – sexu s každým, kto si o mňa zažiada. Ani na sekundu nezapochyboval, že to nemyslím vážne. Veď ktorá by sa s ním nechcela vyspať? Mladý, vysoký, doslova pestovaný týpek – ideálny rozsievateľ semena. Oči sa mu rozžiarili predstavami toho, čo všetko mi urobí a ako mu za to budem kolenačky ďakovať.

„Vedel som, že neprístupnosť len hráš. Budem tam. Nenechaj

ma dlho čakať!“ Otočil sa a šiel, kam som mu ukázala.

Do gay baru.

Presne tam som ho totiž poslala. Ešte netuší, že kamkoľvek dnes pôjde alebo sa nechá odviezť taxíkom, sadne na bus či električku, jeho cesty vždy skončia pred týmto barom. Moje kúzlo zlomí až polnoc. Dovtedy sa ten úlisák bude tak dlho obšmietiť okolo mužských zadkov, že sa z opačnej orientácie začne podozrievať aj sám.

Tak mu treba, nemal provokovať bludičku! Síce nevedel, čo mu môžem urobiť, ale to neznamená, že nemá byť k ženám slušný. Ku všetkým!

Stretli sme sa len náhodou. Osud chcel, že si za miesto dovolenky vybral práve Bratislavu. Možno tam, v Nórsku, odkiaľ pochádzal, počul, že na Slovensku žijú ľahké devy voľných mravov, ktoré len striehnu na to, aby ich mohli opeliť svetlovlasí severania. Narazil však na mňa.

Pripojila som sa k mojej dnešnej skupinke turistov, ktorí so mnou už dve hodiny prechádzali centrom, a chtivého obháňača pustila z hlavy.

„Slečna Malvína, nemohli by sme zísť niekam na obed? Už ma bolia nohy,“ ozvala sa podráždene korpulentná, neustále zvierajúca koženú obšúchanú kabelu, z ktorej vytrčala štekajúca hlava jej miláčika Kikiho. Manžel, dlhán v šedom saku, osamelo postával tri metre od nej a smutne hľadel z kamenného mostíka do diaľav. Pôsobil, akoby ho kedysi oklamali a on sa z toho do dnes nespamätal.

„Ak budú súhlasiť aj ostatní, môžeme si na chvíľu oddýchnuť. Neďaleko odtiaľto je malá kaviarnička, podávajú v nej aj občerstvenie a...“

„Ja chcem pizzu!“ vykričlo jediné dieťa v skupine, asi

dvanásťročný ryšavý Angličan.

„Hej. Prečo nemôžeme ísť do McDonaldu? Musí tu niekde byť.“

Postupne sa ozývali ďalšie návrhy a každý z nich chcel samozrejme niečo iné. To je problém nesúrodých skupiniek. Keby boli všetci z jednej krajiny, dohodli by sa aspoň na niečom. Takto chcel každý presadiť najlepšie riešenie – to svoje.

„Upokojte sa, prosím. Zastávka bude krátka, isto budete spokojní,“ vytiahla som na nich svoj profesionálny úsmev číslo šesť a zatočila si prameň vlasov na prstík. *Mne nikam neodídete!* Nie, nehodlám strácať čas v preplnenej rýchlavyvarovni, z ktorej môžem mať akurát tak žalúdočné vredy. Celkom mi stačilo, že som v mekáči kedysi brigádovala. Ten pach pečeného mäsa a hranolčekov som si domov nosila zažratý v póroch firmenej uniformy, a ešte aj ten mi určite odrátali z výplaty. Prísne podmienky ich zamestnaneckej politiky ma dodnes strašia po nociach.

Nie, nie. Pôjdeme, ako takmer vždy, do kaviarne „Pod lipkou“.

U Branislava som pred chaosom v bezpečí a navyše tam krásne rozvoniava moja obľúbená káva. Praží a melie ju podľa akejsi starej receptúry, ktorú nikomu neprezradí, napriek úplatkom, čo sa mu turisti snažia podsunúť. Braňovi nejde ani tak o zisk, hoci kvôli tomu sem vodím zahraničné skupinky, ako o kľatbu. Starý majiteľ kaviarne je na svoje dedičstvo hrdý, i keď práve ono ho k tomuto podniku prikovalo. Kým nenájde pocestného, ktorý za tajomstvo dobrej kávy obetuje vlastnú dušu, tá jeho bude naveky obsluhovať v kaviarni. Pracuje v nej, odkedy ho poznám, a to je už pekných pár desaťročí. Nikdy som sa ho nepýtala, kedy sa narodil, avšak raz sa preriekol, že samot-

ný Eduard Beneš si pochvaloval jeho vynikajúcu kávu a nechal mu za ňu všimné tri koruny.

„Ahoj, Mal! Rád ťa vidím. Kávu?“ privítal ma s úsmevom.

„Jasné!“ Vždy mi ju podáva v špeciálnom hrnčeku, ktorý je pripravený len pre mňa.

Každý stály návštevník, ktorého si Branislav oblúbi, má na policičke v rohu ten „svoj“ pohár či šálku. I keď na nich nie je žiadne meno, Braňo vždy vie, komu ktorý patrí. Vraj podľa toho, z čoho človek pije jeho kávu, dokáže určiť, aký je. To si však necháva pre seba.

Môj hrnček je červený s veľkým uškom a presne mi padne do ruky. Občas pijem z priesvitného. Väčšinou vtedy, keď sa potrebujem upokojiť, lebo ma čaká niečo nepríjemné, ale dnes nič také nepredpokladám.

„Kolkých si mi priviedla?“ zhodnotil mojich turistov a začal zbierať objednávky, ktoré sa na neho sypali zo všetkých strán.

„Štrnásť. Jedného som poslala kade ľahšie,“ priznala som bez mučenia.

„Američan?“

„Nie, Nór.“

„Á-ha“ Chápavo prikývol.

Branislav nemá v láske Američanov. Ktovie, prečo si o nich myslí len to najhoršie, jemu osobne nič zlé neurobili. Možno len počúva ponosy svojich štamgastov a náhodných okoloidúcich, z čoho si vyvodil jasný záver – za všetko zlé vo svete môžu Američania a na Slovensku cigáni. Tí do jeho kaviarne nesmú vôbec. Keby to nebolo trestné, dal by to na vedomie všetkým okoloidúcim veľkými piktogramami na oknách aj dverách, lebo podľa neho nevie poriadne čítať ani jeden z nich. Vraví im čierni alebo potmehúdi, keďže „Róm“ mu nejde z úst a „cigán“ bolo úniou

označené za rasistickú nálepku, hoci, medzi sebou si inak nepovedia. Nuž, čo môže cigán, nemôže gádžo.

A tak my, gádzovia, nevieme, ako ich volať, lebo cigánov volajú „Rómovia“ len politici a televízni spravodajcovia. Únia má uši všade a biľag rasistu je dnes horší než židovská hviezda na hrudi. Môže označiť úplne každého. Od osemdesiatročnej babky Hanky z Michaloviec, ktorá s bakulkou vyháňa zo svojho dvora desaťročné dieťa, čo jej ukradlo Puntá na guláš, až po učiteľku v prvej triede, na ktorú jej žiak – Sandokan Tekely vytiahol nôž, lebo chcela, aby si umyl ruky.

„Zamotala si mu cesty?“ spýtal sa Branislav len pre istotu.

Odvetila som myknutím pleca.

Pokrútil hlavou a postavil pred o mňa horúci hrnček a tyčinky. *Zbožňujem ho!* Schmatla som malú paličku a vsunula ju medzi zuby. Káva je ešte horúca, takže táto pochúťka musí počkať, až na ňu príde rad, no tyčinka môže ukojiť moju túžbu po hryzkaní okamžite. Uchopila som konček medzi zuby a jemne ho ochutnala jazykom. Slanosť ma pohladila.

„Čo myslíš?“ šibla som po ňom očkom a skrátila tyčinku o hlavičku.

„Nezbednica! Ale ľutovať ho nebudem.“

„Ver mi, nezaslúži si to. Ktovie, čo ak stretne svoju ‚skutočnú lásku‘?“ zachichotala som sa pri predstave, ako metrosexuálny svalovec konečne nachádza to správne ocenenie svojich kvalít v náručí iného svalovca. A srdcia rozťužených žien roní krvavé slzy nad premárnenou príležitosťou.

„Províziu za tento týždeň som ti už poslal na účet. Týchto tu,“ bradou ukázal k mojej skupinke, čo si spokojne pochutnávala na koláčikoch, káve, čapovanom pive a nive s cibuľou,

„ti pripočítam nabudúce.“

„Fajn.“

Napriek ekonomickej kríze, ktorá lomcovala svetom a snažila sa ho zložiť na lopatky, mne sa darilo dobre. Ak aj turistov v Bratislave ubudlo, mne sa vždy podarilo zohnať dostatok takých, ktorí sa chceli pokochať pamiatkami, vypiť si dobré pivo, zájsť do klubu, kde sú tie najkrajšie dievčatá, či skúsiť hazard v prostredí, ktoré nie je tak celkom tradičné – na výletnej lodi.

Z každej várky som mala províziu podľa toho, koľko boli zákazníci ochotní minúť. Vzdať sa piatich percent nie je pre obchodníka veľa, pokiaľ mu to zaistí turistov navyše, ktorí by inak skončili roztrúsení po rôznych podnikoch alebo by vôbec neprišli. K tomu ešte plat sprievodkyne, občasnú tlmočenie a mala som dosť na pohodlný slobodný život na voľnej nohe. Sama som si určovala, ktoré zákazky vezmem, a ktoré prenechám niekomu inému. Nie som predsa jediná sprievodkyňa v Bratislave.

„Ako sa má tvoj ‚vodný princ‘. Nehnevá?“

Branislav Zlatka pozná len z môjho rozprávania. Nikdy sa nevideli a pevne dúfam, že to tak aj zostane. Zlatko Zebic, majiteľ kasína na lodi brázdiacej Dunaj z Bratislavy do Viedne a syn jedného z najdesivejších mužov, akého som kedy videla, má totiž na magické bytosti nos. Hneď, ako by sa na Branislava pozrel, vycítil by, že s ním nie je nič v poriadku a neprestal by okolo neho snoriť, kým by neprišiel na to, čím je zvláštny a čo za druh je.

Kým Braňo nezapredal dušu za tajomstvo najlahodnejšej kávy na svete, býval človekom. Ale odvtedy sa zmenil a dnes, ktovie, čím sa vlastne stal. Otrokom kaviarne? Jej džinom či vládcom? V každom prípade sa mi nezdá, že by svoje rozhodnutie niekedy oľutoval.

Keby Zlatko zistil, čím je Branislav jedinečný, určite by sa ho snažil vtesnať medzi svojich zamestnancov alebo ho aspoň

zaviazať k spolupráci presne tak, ako to chcel urobiť aj mne. Môj šéf je magickými bytosťami priam posadnutý. Jeho zberateľská vášeň ho doslova ženie ku všetkému, čo zaváňa podivnosťou a neľudskosťou.

„Nie je môj, len pre neho občas pracujem. V tom je rozdiel,“ dôrazne som sa ohradila.

„Ešte po tebe nevyštartoval ako ten Nóř?“ vyzvedal sa Braňo. Rád sa ma vypytuje na moje známosti s mužmi a snaží sa mi v týchto otázkach poradiť, hoci sám nikoho nemá. Asi v ňom vyvolávam otcovské pudy.

„Prosím ťa, prečo by mal? Ten má iné krehotinky, a navyše, ochranku mu robí upírka. Ruku má na ňom nalepenú prakticky neustále. Občas sa mi síce zdá príliš chladná a ľahostajná na to, že spolu spia, ale na druhej strane, keby mu liezla na nervy, nechal by ju, aby mu dýchala na krk. Nuž, a ešte je tu jeho brat,“ pridržala som si tyčinku oboma rukami a dohľadka ju oskalpovala o kryštáliky soli. Pekné. „Dovlečie si do kasína ľahkonohé device, len aby provokoval, a keď sa mu nepodarí predať ich bratovi, olizuje sa s nimi za závesom. Mať brata, čo si mužnosť dokazuje počtom prefiknutých chuderiek a neváha pretiahnuť aj pár mojich, tak ho asi nechám utopiť v Dunaji. Dragan má šťastie, že Zlatkovi na nich ani za mak nezáleží.“ Znechutene som v ruke zlomila ďalšiu tyčinku.

Dragan je Zlatkovo dvojča. Temné dvojča, pokiaľ by platilo pravidlo, že jedno je vždy dobré a to druhé zlé. Ani Zlatko nie je anjel, to určite nie, no Dragan je kurevník a nadháňáč. Po celej východnej Európe hľadá mladé pekné dievčatá a vodí ich k otcovi do Prahy. Odtiaľ sa už nikdy nedostanú domov. Ich kariéra sa začína v luxusných bordeloch a končí sa na diaľnici. Pre neho by som nehla ani prstom.

Bohužiaľ alebo bohuvďaka, Zlatko mi zachránil život, a tak som bola nútená, v rámci svojich možností, kývnuť na spoluprácu s ním. Nebolo to jednoduché, ale ak Srbovi dlhujete život, nie je to jednoduché nikdy. Nie že by ma vydieral alebo sa mi vyhráždal. To by som ho hneď poslala kadeľahšie s prestupom v Ulánbátare. Bol ako voda, čo pomaly, ale isto obrusuje pevnú skalu, až z nej napokon vydoluje, čo chce.

Volal mi, pýtal sa, čo robím, a určite mu pomohli ďalší známi, či inak zaviazaní ľudia, lebo si o mne zistil dosť na to, aby som pre neho občas niečo spravila. Nič vážne. Len drobné službičky, ale aj tie stačili, aby mi jedného dňa podsunul písomnú zmluvu. Vraj, aby to bolo oficiálne.

V tom čase už vedel, že som bludička, a môj podpis chcel mať čierny na bielom. Akoby som mu tým papierom mala patriť, či čo! Prečo si rovno nežiadal aj STK a kľúče od môjho bytu?

„Vďaka, ale ja už prácu mám,“ povedala som narovinu. Ani pre jeho krásne modré oči neurobím kravinu a nezaviažem sa k niečomu, k čomu nemusím.

„Malvína, bude to lepšie aj pre teba. Dám ti viac,“ snažil sa ma uhovoriť a nalákať ma na peniaze. Ale ja nebývam chamtivá. Peniaze sú dôležité, dávajú mi slobodu. Môžem si kúpiť, po čom zatúžim, nemusím si ich od nikoho pýtať či požičiavať, no na druhej strane mi ku šťastiu stačí pomerne málo. Nie som otrokom bohatstva a určite sa prachmi nenechám zlákať na niečo, čo mi je proti srsti.

„Keď vtáčka lapajú, pekne mu spievajú. Nechajme to tak, ako to je, alebo ma môžeš nechať na pokoji úplne,“ rázne som odmietla a odsunula pracovnú zmluvu, akoby ma pälila v ruke.

Upírka Elody – oficiálny Zlatkov tieň od starostlivého otecka, posmešne utrúsila: „Vravela som ti, že nepodpíše. Nemal by si

naliehať. Vieš predsa, ako ľahko sa dokáže vypariť, keď ide do tuhého.“

Možno ma chcela uraziť. Ona je predsa taká silná, že si môže dovoliť pustiť sa do boja s kdejakým svalovcom, ja nie. Keď sa ocitnem v priamom ohrození života, rozplyniem sa a vo forme slabého svetielka sa prenesiem do bezpečia. Je to podvedomé. Hoci sa miznutie snažím dostať pod kontrolu, neviem sa vždy ovládnuť. Puf – a som fuč!

Väčšinou mi únik zachránil život, až na prípad, kedy sa tam, našťastie, zjavil Zlatko.

Keď vám na chrbát niekto mieri zbraňou a vy o tom ani netušíte, ťažko môžete niečo urobiť.

Otočila som sa na hluk až vo chvíli, keď chňapol akémusi mužovi po ruke a vzápätí ho zabil jeho vlastnou zbraňou, ktorá sa, akoby zázrakom, ocitla v správnej ruke. Vtedy som sa ešte ovládla a nerozplynula sa. Keby však tú pištoľ s dlhokánskym tlmičom namieril na mňa, ihneď by som sa zdekovala. Takto som tam len stála a čakala, čo hodlá urobiť môj záchranca. Keby ma neobjímala hrôza z istej smrti, čo mi dýchla na krk, určite by som jeho prednosti ocenila viac, než len suchým „vďaka“. Hodila by som sa mu okolo krku, vybozkávala ho od radosti a ktovie, možno aj čosi viac. A až potom by som si otrepávala hlavu o stenu.

Zlatko je štíhly, vysoký brunet s nebesky modrými očami, čo mi vždy pripadalo ako dosť exotická kombinácia. Je mladícky príťažlivý, šarmantný a nechutne bohatý. Jednoducho ideál pre ženu, ktorá túži byť zabezpečená a kvalitne obšťastnená.

Asi som divná, ale vždy som sa tak trochu bála začať si s príliš peknými mužmi. Takí nemajú o devy núdzu a striedajú ich niekedy len z nudy. Nevážia si lásku, lebo majú mnoho príležitostí vyskúšať novú, možno ešte lepšiu. Na druhej strane,

aj žiadostivé ženy dokážu medzi sebou rozpútať sestrovražednú vojnu, ak ide o urasteného samca s drahým vozom a diamantovou kreditkou.

V tlačení mi býva zle, nemám rada krik a chaos zložitých ženských intríg. A tak som sa zdržiavala v bezpečnej vzdialenosti.

Môj záchranca sa mi vtedy predstavil ako Zlatko Zebic. Nič mi to nehovorilo, tak som s ním zašla na večeru hneď, ako kamsi zavolať, aby dal odpratať mŕtvolu. Malo mi trknúť, že je na ňom niečo zvláštne, keď bez mihnutia oka zabil cudzieho chlapa a ani nevolal políciu. Bola som v šoku. Aj mi vyhovovalo, že nemusím nikomu nič vysvetľovať, zhaňat si právnika či hájiť sa v prepotenej vyšetrovačke. Ten, kto ma chcel zabiť, musel vedieť, že som bludička, čo ma dosť vyviedlo z miery. Zvyčajne nás nepovažujú za natolko nebezpečné či otravné, aby stálo za to, zaoberať sa našou likvidáciou. Som civilizovaná, viem sa s ľuďmi dohodnúť. No mohol to byť aj niekto z Iných.

Bohužiaľ, Zlatko čoskoro zistil, že som Iná, a začal po mojej podstate pátrať. Úteky, to je moje a pri jednom ma načapal. Teda, skôr ho na mňa narafičil, aby zistil, či som naozaj bludička, ako mu ktosi pošepl.

V duchu som sa vrátila do reality kaviarne a k Branislavovi.

„S ním je to v pohode. Aspoň zatiaľ. Nervy mi žerie skôr Drágo. Kým ma Zlatko potrebuje, drží bračeka na retiazke. Najradšej som, keď Dragan nevidím, ale občas to inak nejde. Predstav si, že Dragan sa bojí Vraťa viac, než Elody! Hmm, možno sa v detstve topil.“

„Nič prekvapujúce. Elody je síce upírka, ale aj tak v nej vidí ženu, navyše je podriadená ich otcovi. Jednoducho je zamestnanec ako každý iný, akurát pri práci používa päste a zuby. Zatiaľ

čo Vratko je vodník na voľnej nohe, muž a samotár bez pevných vzťahov. Nemá rodinu, nemá nič, o čo by ho mohol niekto pripraviť.“

„Asi to tak bude, ale aj tak je to smiešne. Vratko je vodník, vyhadzovač a vrátnik v Zlatkových službách, ibaže Elody je nájomný vrah. Iste má za sebou už pekných pár mŕtvov. Ochranku robí len krátko,“ špekulovala som nahlas.

„Čo neznamená, že Vratko je neškodný. Vodníci sú nenápadní zabijaci. Nikdy nevieš, či sa chlapík utopil náhodou, spáchal samovraždu alebo je to jeho práca. Nechváli sa. Môže mať na konte viac mŕtvych než Elody.“

Ten pokojný chlapík, večne posedávajúci blízko dverí s fajkou v kútiku úst, bol tichý a nenápadný ako vešiak na dáždnyky. Livrej nenesil, aj tak ho väčšina návštevníkov považovala skôr za súčasť dverí, než za živú bytosť. O to väčšie prekvapenie ich potom čakalo, keď sa zrazu ocitli v jeho rukách, a tie ich nekompromisne vliekli von. Jeho vysoká postava bola skôr vychudnutá než svalnatá, ale najzvláštnjšie na ňom boli vlasy. Má ich zelené ako ďateľina. Dnes si každý myslí, že je to vďaka farbe na vlasy, a tak sa ho na to už nikto nepýta. Vzadu ich má nakrátko, vpredu mu padajú do očí a zakrývajú ostrážitý pohľad rovnako zelených očí. Mlčanlivý strážca dverí so mnou za pol roka, čo ho poznám, prehovoril len trikrát, z čoho raz mi vysvetlil, kde nájdem toaletu. Plnil len Zlatkove príkazy, na Dragana ani nikoho iného nereagoval.

Elody ma pred ním varovala hneď na začiatku. Upozornila ma, že môže utopiť človeka v jeho vlastných životných tekutinách. Jednoducho ich premiestni do pľúc a je to. Ovláda vodu a všetko, čo je s ňou akokoľvek späté. Preto pracuje na lodi a nikdy nechodí do mesta. Čím si ho Zlatko získal, že kvôli nemu

vyliezol z Dunaja? Tiež mu zachránil život?

Strhla som sa, keď vedľa mňa na barovej stoličke pristál čísi neokrôchaný zadok. Muž do mňa strčil nevládavo lakťom a dosť dôležito položil na stôl papiere. Branislavova tvár sa stiahla odporom. Asi prišli nepríjemnosti.

„Tak som tu, pán Čierny, a dúfam, že tentoraz sa dohodneme. Protistrana zvýšila ponuku, môžete byť so sebou spokojný. Ak to podpíšete ešte dnes, máte desať percent navyše, ak nie...“

Čo by mohlo nastať v takomto prípade, viselo vo vzduchu ako lano na šibenici. Spýtavo som sa zadávala na Braňa. Toto vyzeralo vážne. Skoro ako vydieranie.

„Povedal som vám, že kaviareň nepredám, a basta! Nechápe, čomu váš klient nerozumie. Pošlite ho ku mne, ja mu to vysvetlím, ak toho vy nie ste schopný. Keď poviem nie, myslím nie.“

„Ani ste si nepozreli ponuku,“ vytkol mu chlapík v obleku.

„Nezaujímam ma. Nechcem peniaze. Mám rád túto prácu a nevzdám sa jej ani za vaše milióny. Strčte si ich do banky a zbohom!“ precedil cez zuby Braňo.

Neprijemný chlapík, podľa všetkého právnik, si nervózne utrel spotené čelo hygienickou vreckovkou a zhúžvanú ju položil na barový pult. Trochu som sa odtiahla a upila z kávy. Nemám rada, keď sa na mňa ľudia tlačia, a tento tu bol navyše arogantný a nepríjemný. Moc peňazí z neho razila ako smrad. Zástupca boháča je niekedy horší než samotný boháč. Bude na vás mávať pocitom vlastnej dôležitosti ako archanjel mečom.

Muž nezmyselnými požiadavkami a ponukami mučil Branislava ešte asi pätnásť minút, kým konečne pochopil, že to nemá zmysel. Napokon vstal, niečo si zamrmlal popod nos, zhrabol ohrdnuté papiere a vyrazil preč. Až neskôr mi napadlo, že som

ho mohla poslať do Paloty, kde by ho pri troche šťastia zožrali medvede, ale bol už ďaleko.

„Nespomínal si, že máš problém,“ vytkla som Braňovi.

„Nemám. Len si ktosi zmyslel, že je táto budova na predaj a nechce pochopiť, že to tak nie je.“

„Mal by si si dať pozor,“ varovala som ho.

„Na čo? Že niekto príde a zastrelí ma kvôli kaviarni? Nie sme v Amerike,“ máchol po mne utierkou, ktorú mal celý čas prehodenú cez rameno.

„Nemáš strach, lebo nemôžeš zomrieť. Ale to neznamená, že ti nemôžu urobiť niečo iné.“

„Mal, nepreháňaj, prosím ťa. To máš z toho, že robíš pre podsvetie. Si paranoidná.“

Zaprskala som: „Nerobím pre podsvetie, ale pre turistické agentúry a občas pre Zlatka! Byť majiteľom kasína nie je trestné, a aby si vedel, ja na rozdiel od teba chodím po meste s otvorenými očami a neschovávam sa za barom!“ nahneval ma. „Svet nie je plný milovníkov kávy a piva, zato je plný ľudí, pre ktorých *nie* znamená koniec,“ dodala som už miernejšie. Branislav si naozaj neuvedomuje, ako sa svet za oknami jeho kaviarne mení. Niekedy je úplne mimo obraz.

„Čo urobíš, keď ti zlámu nohy alebo to tu podpália, há? Také veci sa dejú aj na Slovensku, nielen kdesi za veľkou mláskou.“

„Myslím, že dramatizuješ, ale vďaka, že sa tak staráš.“

„Pozri, keby k niečomu došlo, určite mi daj vedieť a neber to na ľahkú váhu. Si jeden z mála ľudí, ktorým môžem veriť. Nechcem, aby sa ti voľačo prihodilo. Možno by som mohla... Zlatko by mohol...“ Pohladel ma po ruke. Pre neho som ochotná zľaviť zo svojich snáh neťahat' Zlatka do môjho sveta, držať ho od známych ďalej. Lenže, ak by som ho požiadala o pomoc, stala by

som sa zároveň jeho dlžníčkou. A jemu by to určite ohromne vyhovovalo. Mohol by mi to každú chvíľu otrepávať o hlavu. Ech, som sebecká. Čo je akási dlžoba oproti pokoju, ktorý by to Branislavovi prinieslo? On naozaj nemá nič, len túto budovu, ku ktorej je navyše doživotne pripútaný. Jednoducho ju nemôže predať, ani keby chcel, nemôže sa vystahovať, ani ukryť u známych. Kaviareň je jeho domovom aj väzením.

„Počkáme, dobre? Snáď už pochopili a zájdu k susedom.“

Hoci sa Branislav snažil pôsobiť bezstarostne, videla som, že sa predsa len zamyslel nad možnosťou, že sa právnik vráti a nebude sám. Ten typ by sa pokojne prizeral, ako niekomu držia horiaci zapalovač pod nosom a ešte by si pripálil cigaretu.

Zazvonil mi mobil. Kým sa mi podarilo vyloviť ho z kabelky, stíchol, tak som musela zavolať späť.

„Áno?“

„Pracuješ?“ ozval sa Zlatko. Akoby tušil, že sme ho pred chvíľkou spomínali. Mal príjemný hlboký hlas s cudzím prízvukom, ktorý slovenčine dodával odtieň tvrdosti. Jeho slová ma niekedy hnevali, vyvádžali z miery či iritovali, no samotný zvuk hlasu ma upokojoval. Počuť ho znamená, že je v poriadku.

„Snažím sa.“

„Mohla by si potom prísť na loď?“ otázkou neprosil, skôr žiadal.

„Fajn, ale skôr ako o deviatej ma nečakaj.“

„To bude stačiť.“ A zavesil.

Škoda. Dnes som mala v pláne šuchnúť sa s knihou do postele a stíšiť mobil na minimum, aby som bola aspoň formálne k dispozícii. Ale je sobota. V kasíne bude poriadne rušno, takže pravdepodobnosť, že sa tam niečo zomelie, je najvyššia. Hoci má Zlatko silnú ochranku, upírku aj vodníka k dispozícii a určite ani

sám nie je bezmocný, z nejakého dôvodu chce mať v sobotu okolo seba všetkých, čo pre neho pracujú. Je to akási prehliadka či kontrola „zasvätených“, dôkaz a hold jeho moci. A pripomienka pre nás.

Bohužiaľ to znamená, že sa nevyhnem ani stretnutiu s Dragonom. Za bratom chodí často a sobotu nikdy nevynechá. Zvyčajne ho sprevádzajú aspoň dve dievčatá, ktoré si odloží k baru, aby si ich tam neskôr opäť vyzdvihol. Beda, ak by sa medzitým kamsi stratili. Už som zažila ako vypenil, keď jednu našiel prechádzať sa po palube a rozprávať sa s hráčom. Deva dostala dve facky a hráč skončil v Dunaji. Pritom o nič nešlo, aj tak mal na druhý deň inú.

Zlatko sa snaží na neho dohliadnuť, ale nie vždy sa mu to darí. V sobotu býva oveľa nervóznejší a ostražitejší než inokedy a určite je to kvôli jeho dvojčatu, lebo vtedy, keď Dragan nie je v Bratislave, je ako vymenený. Nuž, rodinu si človek nevyberie.

Zavelila som na odchod, zamávala Branislavovi a už nás nebolo. Zvyšok dňa som vysvetľovala skupinke, prečo nemôžeme zísť do Auparku na nákupy. Nakoniec sme tam aj tak skončili, a rozišli sa každý svojím smerom.

Neznášam nákupné centrá. Bohužiaľ, dnes sa už inde nenakupuje. Kedysi som dokázala brázditiť Obchodnú z jedného konca na druhý, len tak si obzerať výklady alebo skúšať to, čo mali na sebe figuríny. Dnes sú tam len samé služby, predražené reštaurácie a bary, a tých pár obchodíkov s textilom buď krachuje alebo čoskoro bude.

Všetci sa už dávno stiahli do nákupných stredísk s podzemnými garážami, obrovskými reklamami, svetlami, rýchlym občerštením a butikmi, kde za jedny gumené šlapky dáte polovicu platu košickej predavačky potravín. Kto na to nemá, patrí k chu-

dákom, a tí nakupujú v sekáčoch. A keďže nikto nechce byť za chudáka, väčšina stisne zuby a radšej si priberie nadčasy, než by mali oželiť nákupný ošiaľ v centrách modernej rozkoše.

Keď kdesi začujem slovo „šopingovanie“, mám chuť sa rozkričať a omlátiť babuľke hlavu o stenu.

Zanechala som svoju skupinku, blaženú radosťou z jarných zliav a vybrala sa k Dunaju.

Sadla som na autobus, previezla sa na druhú stranu rieky a vystúpila dosť ďaleko od lode Damijana, aby som sa mohla trochu poprechádzať. Prechádzka po nábřeží ma vždy upokojí, pomôže mi zresetovať hlavu a urobiť definitívnu čiaru za prácou, ktorú mám za sebou, takže sa môžem sústrediť na tú, čo ma ešte len čaká. Nechcem miešať tieto dva svety – oficiálny, pekný, ľudský s tým neistým, no pravdivým. Žijem medzi ľuďmi, no nie som človek.

Na brehu rieky odkladám masku a kráčam k ľuďom, ktorí vedia, čo som zač. V tej chvíli ma niečo oslobodzuje a niečo iné, naopak, spútava. Sme len otrokmi svojich povinností, ak cítime zodpovednosť plniť ich? Lahostajnosť k svetu možno oslobodzuje, no zároveň vedie k nude a k pocitu nezmyselnosti vlastnej existencie.

Damijana je nádherná. Jej ladné krivky sa vynárajú z temných vôd ako telo bielej éterickej bohyně, vystupujúcej z mora. Zlatko si dal naozaj záležať, aby bola jeho loď široko-ďaleko najkrajšou a najlákavejšou. Často sem zablúdia nielen hráči, ale aj zvedavci, ktorých láka aspoň na okamih pocítiť, aké to je, kráčať po palube či dať si drink za barom, keď vám k tomu hrá klavirista, a pritom sa dívať na vodu, čo všetky vaše starosti odnáša dolu prúdom.

Asi sto metrov pred cieľom pri mne zastavil čierny mercedes

s tmavými sklami. Z otvorených dverí ma oslovila žena, ktorú som poznala len z fotografie, čo trónila na Zlatkovom stole. „Nasadaj! Musíme sa porozprávať!“

Prekvapila ma. Ivicu Zebic som nikdy nestretla. Ak chodila za synom, potom len vtedy, keď som tam nebola. Alebo si ich oboch pozývala k sebe na audienciu? Ktovie. Na rodinu som sa šéfa nevyptovala a on o nej povedal len to, čo chcel a kedy chcel. Vlastne to bolo vždy až vtedy, keď sa tomu nedalo vyhnúť. Takto som spoznala Dragana – jeho brata, aj ich otca Vladimíra. Zdá sa, že s matkou to nebude iné.

Zazerala na mňa ako modlivka z krovia. Očividne nečakala, že by mohla počuť moje *nie* a ja som nebola taká hlúpa, aby som jej ho vmietla do tváre. Žene, ktorá prepadla čiernej mágii, sa negatívne častice nehovoria.

Bez slova som nastúpila.

Mercedes bol upravený tak, že sme vzadu sedeli oproti sebe a mohli sa vzájomne prebodávať pohľadmi. Zábavné ako piaty blok reklám počas veľkofilmu.

„Dozvedela som sa, že akási bludička sa obšmieta okolo môjho syna.“

„Prosím?“ obočie mi vyskočilo až kamsi na temeno. Pohoršením som sa nadýchla, že na ňu spustím príval urazených prívlastkov, bosorka nebosorka, urážať sa tu nenechám. Šmahom ruky ma zarazila.

„To, že pre neho občas niečo urobíš, neznamená, že sa okolo neho netočíš. Chcem poznať ľudí, ktorých si moji synovia prístupia k telu.“

„Nikam si ma nepripustil! Je to čisto pracovný vzťah,“ vyhrk-
la som pobúrená až na dno duše.

„Nepýtala som sa, či s tebou spal, a ani ma to nezaujíma.“

Keby áno, bola by to len ďalšia informácia uložená na neskôr. Ide mi skôr o to, že sa v jeho živote vyskytuješ častejšie. Nie si na odchode a Zlatko s tebou očividne v najbližšej dobe počíta ako s... pomocnicou,“ uzavrela.

Pomocnicou? Pomocnicou! Čo som slúžka v domácnosti?!

Tá ženská mi bola nesympatická už na fotke. Pohľad mala tvrdý ako skala, ústa pevné a rozhodné, bez štipky nehy a lásky. A teraz? So slovami narábala ako so zbraňami. Dáma od hlavy po päty, no keď otvorí ústa, nič pekné z nich nevylezie. Možno som mala byť rada, že nepoužila hanlivé označenie mužskej spoločníčky, ktoré mala zrejme na jazyku, ale v poslednej sekunde si to rozmyslela, avšak – nebola som. Keby mi rovno povedala, že som šlapka, mohla som sa rozplynúť a nechať ju tak, nech si nadáva na prázdne sedadlo, mne môže byť ukradnutá. Namiesto toho som chcela obhájiť svoju česť, postavenie slobodnej nezávislej ženy a zistiť, o čo jej, doriti, ide?!

Aj ja mám mamu. Volám jej, zdôverujem sa jej so svojimi starosťami a vypočujem si radu, ak mi nejakú dá, ale žeby jej niekedy napadlo unášať ľudí, ktorých poznám? To teda nie!

„Pozrite, nemám čas ani chuť presvedčať vás tu o tom, čo pre vášho syna znamenám či neznamenám, ale ak chcete, pokojne sa na to spýtajte jeho. Určite vám to rád vyjasní.“

„Nemusíš byť zo mňa nervózna, drahá, len ti chcem voľačo vysvetliť a potom ťa pustím. Čo ti poviem, zo Zlatka určite nedostaneš.“

„Prečo si myslíte, že ma to zaujíma?“

„Do istej miery sa ťa naša vec týka.“

Mala pravdu, to ma zaujíma. Oprela som sa a založila si ruky. Čakala som, až spustí. Nebudem sa jej vypytovať, také zadostučenie jej neposkytnem.

„Povedal ti niekedy o našej rodinnej kliatbe? Asi nie. Niet sa veľmi čím chváliť, no táto stará kliatba prispela nielen k rozpadu našej rodiny, ale aj k tomu, prečo robíme to, čo robíme. Všetci. Vlad, ja, Dragan aj Zlatko. Nikto z nás jej neunikol.“

Keď som nereagovala, blahosklonne si preložila ruky a pokračovala: „Náš svet je iný ako ten tvoj. Je v ňom veľa násilia, smrti a krutosti. Vždy sme žili skôr podľa tradícií, než podľa zákona, ale to si si už všimla aj sama. Pred mnohými rokmi dvaja bratia, tiež dvojčatá ako moji synovia, znásilnili ženu. Hovorilo sa o nej, že je bosorka, ale ani to ich neodradilo od ich činu. Chceli ju. Vadilo im, že nemá strach, že nemá muža, žije sama a je na to hrdá. Nepotrebovala chlapa. Dokázala si poradiť, čo bolo v tých časoch samo o sebe zlé, nieto ešte tie zvesti o bosoráctve. Zlámali jej nohy, aby nemohla utekať, ruky, aby nemohla vyčariť kúzla a vyrezali jej jazyk, aby ich nemohla urieknuť. Tri dni sa na nej striedali a stále žila. Nechcela umrieť, túžila po živote. Asi si vieš predstaviť, ako musela trpieť.“ Ivicin súcit s nešťastnicou sa prejavil trpkým vytiahnutím pravého kútika úst. Akoby útrapy generácií žien pre potešenie muža boli ich povinnosťou či osudom, trestom za túžbu vyrovnáť sa im.

„Nakoniec predsa len umrela, no spolu s dušou vypustila kliatbu. Tá padla na jej mučiteľov, a odvtedy sa prenáša krvou. Každý syn a každá dcéra je ňou postihnutá. Ani jeden potomok nenašiel šťastie v kruhu svojej rodiny, ani jeden nebol milovaný skutočnou láskou. Vražda, cudzoložstvo, rozvody, úteky od muža či ženy, šialenstvo, väzenie aj poprava. Naša rodina už prešla všetkým, čo môže oddeliť muža od ženy a mojich synov čaká to isté. Preto viem, že ani jeden z mojich synov nikdy nestretne ženu, ktorá by ho naozaj milovala.“

Ach! Takže všetky ženy, ktoré im vyznávali lásku, zákonite

klamali, však? Alebo im šlo o niečo iné. Hlúpa kliatba a hlúpy je ten, čo si na základe nej vytvorí mienku. Kliatby nie sú všemocné.

„Nevidím súvis so mnou.“

„Počkej a dozvieš sa. Popri rodinnej kliatbe, ktorá s každou generáciou akoby rástla, sa na nás priliepali ďalšie.“

„Hej, to už tak s kliatbami býva. Žiadna nechce byť osamelá. K jednej ľahko prilne druhá a navyše, ak uvážim koľko radosti muselo okolo vás byť, niet sa čo diviť.“

„Nuž tak. Nebudem ti vykladať, čo všetko sa stalo v minulosti mojim predkom, to nie je podstatné. Poviem ti však o Damijane.“

„O lodi?“

„O dcére! Mojej dcére.“

„Och!“

„Áno. Okrem dvoch chlapcov som mala aj dievčatko. Narodilo sa už na Slovensku, po našom odchode z Belehradu. S Vladom sme dúfali, že sa nám podarí kliatbu trochu zmierniť odchodom z krajiny, v ktorej sa všetko začalo, ale postihla nás len ďalšia rana osudu.“

Volala sa Damijana. Zmizla zo svojej postielky za bieleho dňa, mala rok. Bývali sme na siedmom poschodí. Dvere boli zamknuté na reťaz a nič iné okrem nej neukradli. Keď sa to stalo, doma bola len opatrovatelka a Zlatko. Mal vtedy pätnásť, celý deň trávil počúvaním hudby a nadávaním, prečo sme nezostali v Juhoslávii. Bol v puberte. Únos nás všetkých veľmi zasiahol a každý sa s tým vyrovnával po svojom. Zlatko sa nikdy nevzdal myšlienky, že ju nájde. Myslí si, že stále žije niekde v Bratislave. Preto sa sem vrátil. Vieš, verí, že tomu mohol zabrániť. Keby nemal hudbu pustenú tak nahlas, keby nemal na ušiach slúchadlá,

ktoré dostal od otca darom deň predtým... nevedel sa ich nabažiť, niečo by možno počul.“

„A opatrovatelka? Tá nič nezačula?“

„Vraj nie. Vypočúvali ju celé hodiny, nič nevedela. Vlad sa jej pýtal neskôr. Pochyboval, zúrnil, otázky kládol po svojom. Jediné, čomu verí, je hrubá sila, a tak to aj dopadlo. Vravela som mu, že tá chudera hovorí pravdu, no nemal nikoho iného, na kom by si vylial zlosť. Syna miluje. Nikdy by mu neublížil.“

Zhrozene som sa na ňu pozerala tušiac, že to s opatrovatelkou dopadlo veľmi, veľmi zle.

„Niektoré veci, milá moja, nestoja za spomienku, ani za rozprávanie,“ usekla vražednú tému a viac sa k nej nemienila vrátiť.

„Takže Zlatko stále pátra po svojej sestre.“ Už chápem, prečo loď nazval po nej. Asi chce, aby mu ju čosi neustále pripomínalo. Nemôže na ňu zabudnúť.

„Presne tak. A tu sa dostávame k tebe. Vieš, prečo je môj syn taký posadnutý hľadaním tvorov ako si ty?“

„Nie.“

„Lebo si myslí, že Damijanu uniesol niekto z vás,“ pomstychtivosť a nenávisť sršali z každého jej póru. Pochopila som, že aj ona sa k tejto myšlienke upla a túži v Iných nájsť príčinu svojho nešťastia. Nedokáže si predstaviť, že by zmiznutie dcéry mohlo byť dielom obyčajného zlodeja alebo zúfalej ženy.

Srdce vo mne zamrelo. Môže mať pravdu? Naozaj Zlatkovi napadlo, že by som s únosom dieťaťa mohla niečo mať?

„Ale áno,“ ďalej tala slovami Ivica. „Verí, že ak k sebe pritiahne čo najviac potvor s magickými schopnosťami, napokon narázi na takú, ktorá to naozaj urobila. A tak nedúfaj, že pozornosť, ktorú ti venuje, je čosi viac než len snaha o tvoje ovládnutie.“

„Počuj, už mám toho akurát tak dost! Čo si vlastne o sebe

myslíš? Že môžeš unášať ľudí a drístať im do života, urážať ich a ponižovať? Pozri sa v prvom rade na seba a sklapni! Každá kliatba sa dá zlomiť. Ale vy? Namiesto, aby ste zmenili prístup, ďalej ste žili životy podľa tých bastardov, ktorí to celé zavinili. Ani jeden z vás, ani jediný, sa nezmenil, nepokoril sa a nevzal na seba bremeno rodinnej kliatby! Všetci ste ďalej šliapali po dušiach a telách nevinných žien! Ani vám nenapadlo, že sa môžete zmeniť. Si rovnaká ako tí, čo to začali, hoci nemáš penis!“

Stará sa nafúkla ako ropucha a spoza nej sa na mňa zahľadeli oči smrti. *Dopekiel! Vodi so sebou démona!*

„Máš odvahu alebo si hlúpa, keď sa so mnou takto rozprávaš. Daj si pozor a nedráždi ma.“

„Skrývaš sa za démona? Vymenila si dušu za pocit nezraniteľnosti a moci, ale je to len klam. Ani on ti stratené dieťa nenájde. Môže nájsť dušu v Pekle, ale nie dieťa na Zemi. Predala si sa príliš lacno.“

Démon sa víťazoslávne rozosmial, chytil ju za prsia a začal jej ich hnieť. Rozoklaný jazyk jej strčil do výstrihu, no Ivica nijako nereagovala a ďalej sa na mňa pozerala s klamným pocitom nadradenosti. Roztiahla nohy a dovolila mu, aby jej ručiskom zašiel až tam... na čo som už nebola zvedavá.

Ivica začala vzdychať a ja som sa úpenlivo držala pohľadom okna.

Som hlúpa. Naozaj mi nikdy nenapadlo, že by ma Zlatko mohol využívať aj na voľačo iné, než na to, čo som pre neho bežne robila. Zamotať cesty známym? Poslať Dragana do Prahy? Prečo nie. Tomu zúfalcovi nikdy ani nenapadlo, že cesta za otcom nebola jeho nápad v opileckom poblúznení. Dragan bol nepríjemný blbeček a jeho brat to občas vedel celkom šikovne využiť. Nikdy som to Zlatkovi nevytkla, lebo aj mne vyhovovalo, keď bol doma

čistý vzduch.

„Zastav!“ prikázala Ivica cez pootvorené okienko vodičovi. Vpredu s ním sedel ešte ktosi, komu som do tváre nevidela. Keď sme zastavili, vyskočil a otvoril mi dvere. Rýchlo som vystúpila, šťastná, že mám nepríjemný rozhovor už za sebou. Neskoro som si uvedomila, že ani netuším, kde som.

Mercedes odfrčal a ja som zostala stáť na okraji cesty ako požitá šlapka. *Dočerta! To mi urobila schválne. Čo teraz?*

Vybrala som sa k neďalekej budove, dúfajúc, že narazím na niekoho, kto mi bude vedieť povedať, kde som a ako sa odtiaľ dostanem do centra. V tme som dobre nevidela, svietila každá tretia lampa pouličného osvetlenia. Míňali ma však deti, tak to snáď nebude až také zlé, keď ešte pobejú po vonku. Ale asi by už mali byť radšej doma.

Odzrazi proti mne z kriakov vyskočili traja. Cigáni! Schúlila som sa, ako keby ma na prázdnej ceste mohli nezbadáť.

V káričke vliekli kopu šrotu, za nimi krivkali ďalší dvaja, v rukách poklop z kanála. Nejaký chudák si to odnesie zlomenou nápravou, no možno počkajú, až odíde pre pomoc a odnesú mu do zberu aj auto.

„Čo zízaš, pizda, chceš pretiahnuť?“ zaškeril sa na mňa ten vpredu a pustil rúčku vozíka. Zo šrotu vytiahol kovovú tyč.

„Tak ťa ňou prefiknem, že budeš celá červená.“

„Od krvi!“ zarehotal sa ktosi za ním.

„Pekná cicuška. Cem vedieť, koľko vydrží.“

Všetci pustili, čo mali, a obkolesili ma. Zľakla som sa. *Tak to teda nie!* Najprv som im chcela zamotať cestu, no práve som si to rozmyslela. Lepšie bude ujsť, vypariť sa. Keby ma udreli tyčou po hlave, v bezvedomí by som sa im neubránila. Srdce mi búšilo, išlo vyletieť z hrude a dych sa mi zasekával v krku. Panika!

Počula som o dievčati, ktoré znásilnili piati naraz. Nechali ju potom ležať v kríkoch, kde vykrvácala. Nikdy ich nenašli. Ťažko nájsť vinníka, keď sa polovica rodiny volá rovnako a tá druhá tvrdí, že celý večer sedel doma a pil čučo, veď boli podpory.

Cmukla som a už ma nebolo.

Vydesení potmehúdi padli svorne na kolená a začali sa hlasito modliť a prežehnávať. Ruky spínali k nebu a hľadeli na mňa, ako si veselo poskakujem po poli.

„Nekradnite! A ten poklop vráťte, odkiaľ ste ho vzali, inak vás budem po nociach mátať, bezbožníci!“ prehovorila som k nim ponurým záhrobným hlasom, ukrytá v kríkoch. To ma naučila mama. Zajtra sa sem asi zíde celá kolónia. Postavia kríž so svätými obrázkami a možno zavolajú aj miestneho farára. Aspoň ich to na čas zabaví.

Vzala som to skratkou cez dosť ošarpaný trávnik plný odpadkov a zvieracích hovienok. Cestou som minula dve páriace sa dvojice a jedného bezdomovca. Čoskoro som opäť prevzala pôvodnú podobu, lebo ako mihotavé svetielko vydržím len krátko. Ako keď zadržíte dych a pekelne sa sústredíte. Jednoducho to dlho nejde.

Keď som konečne dorazila k najväčšej budove v okolí, zalial ma pot. *Pentagon!* Tá bosorácka zmija ma sem dotiahla schválne. Toto je jej pomsta za to, že som jej synáčikovi bližšia než ona, hoci pre neho len pracujem. Božemóž!

Nikdy som ho nevidela na vlastné oči. Ten tmavý kolos sa predou mnou týčil ako obrovský náhrobný kameň s tisícokou očí. Niektoré zlovestne svietili, iné len blikali a ďalšie boli mŕtve, či vypálené požiarom. Spieňali bez skiel do desivej minulosti a ešte horšej budúcnosti.

Ovalil ma príšerný puch moču, potu, cigariet, alkoholu a ešte

čohosi. Des!

„Kurva, daj na fet!“ zaskuhrala asi jediná mozgová bunka vysušeného mladíka, čo ku mne natahoval traslavú hnátu.

Chceš dávkú a ja ti ju mám sponzorovať? To si vyhod' z hlavy!

„Daj si odchod, inak...“ ustúpila som, ale takýmto sa nedá ustupovať. V hlave majú vymetené a silu neskutočnú. Necítia bolesť, chlad ani strach.

Rukou ma surovo zdrapil pod krkom, no kým mi stihol naozaj ublížiť, s tichým cmuknutím som sa rozplynula. Bude si myslieť, že fet ešte účinkuje a že má vidiny. Zrejme okradne kohosi iného alebo mu zakrútia krkom. Ktovie.

Všetci slušní ľudia už z tohto paneláka odtiahli. Predali byty, kým sa dalo, a tí, ktorí to nestihli, nuž, majú smolu. Najhoršie sú na tom deti. Chodiť po osratom schodisku do školy, prekračovať narkomanov, použité striekačky a odpadky, to už chce poriadnu motiváciu do učenia.

Šuchla som sa k múru, pri ktorom akurát nikto nestál, nemočil ani neležal. Chrbtom som sa o neho oprela a vytiahla Nokiu. „Alex, potrebujem ťa,“ zašepkala som čo najtichšie do mobilu.

„Čo je? Kde si? Zle ťa počujem.“

„Trčím vo Vrakuni. Pri Pentagone. Príď po mňa. Rýchlo!“

„Ako si sa...“

„Príď! Všetko ti vysvetlím,“ zložila som a snažila sa prispôbiť štruktúrou aj farbou šedej drsnej stene, ku ktorej som sa primkýnala. Keby som mohla, najradšej by som s ňou splynula. Bohužiaľ, bludičky nevedia meniť tvar, ani farbu, či inak prispôbiť telo okoliu. Sme len vábivé svietielko v tme, no akurát teraz nemám síl niekoho k sebe lákať.

Ľudí je tu priveľa, všetci sú podivní, duše a mysle majú pokrivené ako vraky áut na šrotovisku. Nesprávajú sa normálne.

Naháňajú mi strach. Som prišera medzi normálnymi a cítim sa ako štvaná zver. Nová doba, nový svet. Ľudia už na prišery neveria, sami sa nimi postupne stali.

Z tretieho poschodia sa už dlhší čas ozýval krik. Opitá žena ziapala na svojho muža, ktorý do automatov nahádzal celú výplatu. Opakovala to stále dookola ako pokazený gramofón. Muž príval výčitiek nakoniec nevydržal a s nadávkami ju začal mlátiť. Ona sa rozkričala ešte viac.

Z okna vyletela fľaša a rozprskla sa na chodníku asi tri metre odo mňa. Smrdela lacným vínom. Tak páchne chudoba.

Na popraskanom špinavom chodníku sa zoskupil hlúčik zvedavých tinedžerov. Traja chlapi a jedno čudo – asi dievča. Začali na hádajúci sa pár vykrikovať oplzlosti a povzbudzovať ich, aby sa navzájom pozabíjali.

Už som toho mala akurát tak dosť. *Kde trčíš Alex?* Toto donekonečna nevydržím. Ak si ma všimnú...

Hneď, ako som si to pomyslela, zasvietil na mňa spásonosný oranžový nápis – Taxi. *Konečne!* Okamžite som vyšprintovala zo svojho úkrytu a prakticky sa Sašovi nalepila na čelné sklo. Prudko pribrzdil. Čosi ma pichlo do boku. Bolo mi to jedno, hlavne nech už sedím dnu, v bezpečí.

„Čo tu, pre pána, robíš? Zbláznila si sa?“ okríkol ma namiesto pozdravu.

„Skús trikrát hádať!“ Šťastná, že žijem, som mu na líce vlepila pusu. Normálne nie som familiárna a neznášam formálne bozkávanie. Na rodinných stretnutiach sa vždy spakruky utieram a snažím sa to mať čo najrýchlejšie za sebou. Bozky sú pre mňa príliš intímne, aby som ich len tak rozdávala. Niečo znamenajú. Preto sa tým formálnym, pozdravným či rituálnym vyhýbam.

Ale Alex, to je niečo iné. Prišiel ako môj záchranca – na bie-

lom taxíku značky Ford, aby ma odniesol do bezpečia. Môj hrdina!

Alex je citomág a taxikár v jednom.

Robiť taxikára v Bratislave je už samo o sebe adrenalínovým dobrodružstvom. Nielen že narazíte na kadejakých zákazníkov, čo vás občas okradnú, unesú, znásilnia či zabijú, nie nutne v tomto poradí, ale na krk vám dýcha aj konkurencia, na prsty hľadia štátni úradníci trasúci sa uložiť vám poriadne masťnú pokutu a po nociach striehnete, aby vám zo zdroja obživy ktosi neodniesol všetky štyri kolesá. Autá sa kradnú, rozbíjajú, sprejujú hanlivými či výhražnými sloganmi a občas aj pekne horia. Hlavne v noci.

Keby Alex nebol citomág, už by pravdepodobne bolo po ňom. Je to pekný štíhly blondín s nežnou dušou, akého by si každá matka želala mať za zaťa. Rád pomôže vždy, keď môže alebo keď všetci ostatní stoja a obzerajú sa po niekom, kto by mal voľačo urobiť.

Citomág je veľmi špecifický druh mága. Nerobí kúzla, nepotrebuje elixíry, olejčky ani nečerpá moc zo života. Tvorí, prenáša a hýbe citmi. Dokáže utíšiť hnev, rozduchať vašu lásku, ľútosť aj žiaľ. Môže uvrhnúť človeka do obrovského, nadpozemského šťastia, no takisto v ňom zapnúť túžbu po smrti. Má obrovskú moc. Mohol by sa stať šéfom gangu, vodcom politickej strany či vlastnej sekty, boháčom, ktorý by žil z príspevkov svojich dobrodincov. No on riadi taxík v Blave a čaká na... pravú lásku! Tak mi to naozaj povedal.

A občas, keď potrebujem odvoz, zvezie ma bezpečne a zadarmo, kam chcem.

Keďže je citomág, dokáže udržať na uzde zákazníkov, konkurenciu aj úradnú mafiu, dopravných policajtov nevynímajúc.

Nemusí platiť pokuty, a tak ma môže voziť grátis, za čo som mu nesmierne vďačná. Taxíky sú v hlavnom meste nehorázne drahé, a keď ich najviac potrebujete, akoby všetky zmizli.

„Spoznala som Ivicu Zebic. Predstav si, je to riadna suka. Priviezla ma sem a vyklopila z auta rovno na chodník. Asi aby som sa nenudila. Mor na ňu!“

„Nenadávaj, nepristane ti to.“

„Alexander, už ti niekto povedal, že si až nechutne slušný?“

„Moja mama.“

Prevrátila som očami. Sašo má v podstate jediný problém – je až príliš čestný. Každý žene, o ktorú má záujem, povie, čo dokáže, no a tá sa s ním, samozrejme, rozíde. Prestane si byť istá svojimi citmi k nemu. Nevie, či to, čo cíti, je ozajstné alebo je to len výsledok Alexovej mágie. Začnú ho podozrievať z manipulácie, a pritom práve to je to posledné, čo by im Alex urobil. Chce, aby ho mal niekto rád naozaj, nie preto, že mu to prikáže on. City sa dajú manipulovať len na istú dobu. Všetky sa postupne vrátia do normálu, pokiaľ opäť nezasiahne. Sú ako konáre stromu, ktorými hýbe, ako mu to vyhovuje. Keď prestane, vrátia sa do pôvodného stavu.

Načiahol sa k prístrojovke a pravou rukou zo zásuvky vyčaroval tyčinky.

Dru! Moje obľúbené. Slastne som zapriadla, môj princ vie, čo mám rada, a okamžite som sa ich zmocnila. Položila som si roztrhnutý balíček medzi kolená a hryzkala, hryzkala, až mi celá tyčinka zmizla v ústach. Páčil sa mi ten zvuk aj škrabkanie na povrchu zubov. Ako klepotanie starého písacieho stroja – pravidelné a mechanické.

„Kamže kam, tyčinková vládkyňa?“

Prenikla mnou spomienka na schôdzku, na ktorú som sa

slúbila, no vďaka hentej bláznivej strige už určite meškám. Radosť z tyčíniek bola fuč.

„Koľko je hodín?!“ spýtala som sa ho so zlou predtuchou.

„Desať. Prečo?“

„Rýchlo, odvez ma k Damijane! Už to nestihnem včas, no aspoň prídem. Aj to sa hádam počíta,“ avšak zároveň som už vedela, že ani nie. V mužskom svete je meškanie považované za typicky ženskú vlastnosť, s ktorou sa už rodíme, aby sme ich mohli dráždiť. Nikdy nevedia, či sa ešte objavíme, alebo sme na nich už dávno zabudli. V podstate mužský odpor k meškaniu ženy znamená jeho neistotu a strach, že nepríde.

„Budeš mať problém?“ opýtal sa ma Alex starostlivo.

„To nič. Prežijem.“

„Ak chceš, pôjdem s tebou. Môžem ich upokojiť,“ ponúkol sa. Už dlho sa mu snažím vysvetliť, že galantnosť sa už nenosí a mal by ju spolu s levanduľovými guľôčkami zabalit' a zavesiť do skrine. Väčšina žien dnes zaberá skôr na dravosť a sebedomie, než na slušnosť a úctu.

„V žiadnom prípade. Nechcem, aby ťa Zlatko spoznal.“

„Túžiš ma mať celého len pre seba, čo?“ pousmial sa nad mojou reakciou.

„Hlavne by mi vadilo, keby ťa začal zneužívať. Ani nevieš, čo všetko by si pre neho mohol urobiť. Ak by zistil, čo dokážeš, no, už by ho nič nezastavilo.“

„Viem sa o seba postarať.“

„Oni tiež. Epie na nich kliatba už niekoľko generácií. Iné rodiny by to dávno položilo na lopatky, ale oni vydržali a idú ďalej. Napriek všetkému získali moc a postavenie v spoločnosti, ktorá slabosti netoleruje. To už čosi znamená, nie? Musia mať srdcia z ocele.“

„Aspoň ťa odprevadím na palubu.“

„Som ti naozaj nesmierne vďačná za všetko, čo si pre mňa urobil, ale bude lepšie, ak čím skôr odídeš. Nemala som ťa sem vodiť. Ak mu dôjde, že chodím stále tým istým taxikom, začne pátrať, prečo.“

„Povedz mu, že spolu chodíme. Som tvoj priateľ.“

„Si milý, ale to by bolo ešte horšie. Priatelia jeho zamestnancov majú vplyv na ich prácu, a tak si o nich kadečo zisťuje. Podľa toho, s kým chodíš, ti poviem, aký si,“ zacitovala som slogan, ktorý Zebicovci uplatňovali pri skúmaní svojho okolia.

„No zbohom! Je ako pavúk, čo sedí v sieti a kontroluje všetko, čo ňou mykne.“

„Doslova. Myslia jednoducho inak ako my.“

Alex mi zastavil na parkovisku pri lodi. Vyšla som, kabelku prehodenú krížom cez rameno, aby sa mi nezošmykla alebo mi ju nevytrhli z ruky. V kútiku mojej duše živorila nádej, že si moju neprítomnosť ešte nevšimli. Nie som z rodiny a už vôbec nie som významným členom ich komunity. Aj tak by som len sedela za barom, popíjala minerálku a citlivo odrážala dotieravé dvorenie.

„Meškáš! Kde si bola tak dlho?“

Spoza stromu vyšla postava – Zlatko! *Kde sa tu berie?* Vôbec som ho nezbadala, keď sme prichádzali. Poobzerala som sa navôkol, no upírky nikde.

„Tvoja mama nie je milá osoba. Nemôžem povedať, že som sa s ňou rada zoznámila,“ vysvetlila som mu dôvod môjho meškania a teraz snád môžem konečne dostať čosi teplé do žalúdka.

„Čo spravila?“ opýtal sa bezvýrazne. Z jeho zmeny ma zamrazilo. Všetok hnev bol síce preč, avšak nezmizol, len ho kamsi hlboko pochoval a privalil náhrobným kameňom. Natiahol ku mne ruku, akoby ma chcel chytiť, avšak rozmyslel si to a stiahol

ju späť. Naozaj nepotrebujem pomôcť na palubu, kráčať viem aj sama.

„Nič zvláštne. Aspoň podľa nej. Po prednáške v aute ma pustila. Pri Pentagone.“

Zavrčal voľačo po srbsky, asi nadávku. Nerobí to často, len vtedy, keď je naozaj vytočený. Zato Dragan, ten v každej vete použije minimálne jednu. Akoby to bola bodka či jazyková ozdoba. Zo začiatku mi to vadilo, lebo na vulgarizmy nie som zvyknutá, ale čím viac mi to prekážalo, tým častejšie ich hovoril. Musel si všimnúť, že mi tým lezie na nervy. Napokon som prestala reagovať nielen na jeho sprostý spôsob reči, ale aj na neho samotného. Dunaj tečie, politici sa hádajú a Dragan je neokrôchaný hulvát. Dobre mu tak!

Zlatko bol na rozdiel od svojho dvojčata v spôsobe reči oveľa kultivovanejší, ale aj jemu to občas ušlo, hlavne, keď bol so svojimi. V spoločnosti, v ktorej sa správny chlap meria množstvom vyslovených vulgarizmov, to inak asi ani nejde. Zvláštny národ, zvláštny jazyk. Je v nich veľa pekného a príťažlivého, len škoda, že sa hanbia ukázať to aj navonok. Pošramotili by si tým povest', či čo?

„Tento tu ti pomohol?“ Zlatko fľochol na Alexa, akoby on mohol za to, kam ma jeho matka poslala.

„Uhm,“ súhlasne som pritakala.

Mával na Alexa dvoma prstami pravej ruky jednoznačným gestom, ktorým mu prikazoval vystúpiť a ísť k nemu. Potom sa otočil a zamieril k lodi. Na mňa nezamával. Asi vedel, že tak či tak pôjdem aj bez toho. Trochu som sa naježila.

„Čo od neho chceš? Má zákazníka.“ Chcela som Alexa poslať preč.

„Ja som jeho zákazník,“ zdôraznil tak panovačne, až mi srdce

poskočilo. Začala som tušiť, že sa Alex odtiaľto nedostane ľahko.

„Ale...“ ešte som sa pokúsila odpovieť.

„Nezaplatila si.“

Ako vie? „Zaplatím! Teraz.“ Rýchlo som rozopínala kabelku, ale Sašo už vypol motor. Chápem, že sa spolieha na schopnosti citomága, ktoré ho vždy vyvedú zo šlamastiky, lenže niekedy je lepšie nemusieť ich vôbec použiť.

Elody mu otvorila a podržala dvere. Asi spadla z neba alebo vyliezla z kanála, lebo som ju až doteraz nikde nevidela. Mlčala. Jej pohyby boli vláčne a dravé, bola na love. A Alex je pekné sústo.

Všetci sme prešli mostíkom na loď, kde sa hlučne zabávala už dosť podgurážená spoločnosť. Podľa všetkého dnes bolo otvorené len pre majiteľových známych, lebo klavirista mal voľno. Poriadne nahlas si púšťali svoje rytmické srbské piesne, obľapali sa a vykrikovali, občas tancovali s pivom v ruke. Samí chlapi!

Ich ženy, spoločníčky či milenky sa odsunuli bokom – na palubu, kde v nočnom chlade popíjali drinky a hlasito sa o čomsi bavili. Mužské záležitosti ich nezaujímali. Divné spôsoby, takto sa deliť, keď prišli spoločne. Načo ich sem dovliekli? Keď chceli pánsku jazdu, tak prečo sem ťahali svoje kočeny?

Robia to tak často. V majetníckom objatí okolo krku či pása si privedú krásavice a hneď, ako sa s nimi predvedú ostatným samcom, odložia ich do kúta ako dáždnik. Viac o ne nejavia záujem. Bavia sa len s mužmi a pri odchode, ak sú polotriezvi, opäť si svoj „dáždnik“ vyzdvihnú a zavesia sa doň. K opitým je lepšie ani sa nepriznať. Vždy nosia po vreckách nejaké nabité zbrane a stačí málo, už ich vyťahujú a strieľajú. Väčšinou do vzduchu – od radosti, či na oslavu, ale už som zažila pitku, pri ktorej to vystrieľali do paluby aj do kamaráta. Našťastie, len do nohy. Polícii

potom všetci snaživo vysvetľovali, že to bol len ohňostroj. Ešte aj postrelený muž.

„Á, naša bludná ovečka sa konečne objavila! No sláva! A tak si sa o ňu bál. Tej sa nič nestane,“ privítal ma Dragan.

Razilo z neho pivo a cigarety. Zlá kombinácia pre môj čuch. Odstrčila som ho. Nemám rada, keď sa na mňa niekto valí. Nie som vysoká ani dotyková. Potrebujem priestor a chcem ľuďom vidieť do očí, nie sa im pozeráť na hrudník, keď so mnou hovoria.

Opitý Dragan bol vždy oveľa prítulnejší než triezvy. Možno v ňom predsa len kdesi drieme túžba po láskavých a nežných dotykoch, po maznaní a jemnosti, a keď je sťatý, tak sa to v ňom zrazu prebudí k životu. Ale prečo sa obracia na mňa? Som k nemu nepríjemná, odťažitá a určite nevyzerám ako tie vytuningované krásavice s opaskom namiesto sukne, o ktoré sa zväčša opiera. Nikdy som mu nijako nenaznačila, že by sa mi páčil, práve naopak, je mi nepríjemný. Slušne mlčím a uhýbam – to predsa pochopí každý.

Iste má vonku aspoň dve konkubíny jednej noci, ktoré by ho k sebe radi pritúlili, už len preto, že by im bolo teplejšie. Po pár drinkoch by sa túlili na všetky možné spôsoby.

„Prestaň! Si opitý,“ odtlačala som ho od seba. Akoby som tlačila slona, ani to ním nehlo. Frustrujúce.

Ťahal ma do tanca.

„Musíš dohnať, čo si zmeškala! Poď, ukážem ti ako,“ prepletal nohami aj jazykom.

„Daj jej pokoj, má pravdu. Máš dosť,“ vsunul sa medzi nás Zlatko a nasmeroval brata k ostatným z veselej partie.

„Potrebujem sa s ňou o niečom porozprávať. Budeme vzadu, v kancelárii,“ oznámil skôr mne, kam mám ísť, než bratovi, ktorý ho takmer nevnímal.

„Idete jebať. Há?“ vlepil nám Dragan slovnú facku.

Cítila som, ako v Zlatkovi vzkytela krv, braček to raz opäť prepískol. Aj ja som mala na mále. Viem, že nemá zmysel biť opilca, čo provokuje a uráža, no človeku sa tým predsa len dost ulaví.

Než sa stihlo čokoľvek strhnúť, zasiahol Alex. Luskol prstami a Dragan stíchol. Začal byť ospalý a prihlúplo sa pritom usmieval. Odtackal sa na gauč v kúte a tam si ľahol.

Fajn, to by sme mali. Dúfam, že si nikto nevšimol, ako Dragana zložilo jemné lusknutie.

Hodila som po Alexandrovi nesúhlasný pohľad a nebola som sama, kto ho sledoval. Elody na ňom mohla oči nechať.

Ejha! Iste, je tu nový, a preto je určitá ostrážitosť na mieste. Čo ak by zrazu zošalel a umlátí kohosi mobilom?!

„Poď dozadu, už dá pokoj. Tam sa môžeme nerušene porozprávať,“ rozhodol môj šéf a odviedol nás všetkých chodbičkou do poslednej kajuty, ktorá bola jeho súkromnou kanceláriou.

Vošli sme do miestnosti vykladanej mahagónovým drevom s koženou sedačkou, stolíkom a barovým pultom. Vzadu za barom bolo množstvo poličiek s alkoholom, presklená chladnička s nealkom, poháre a kávovar. Zlatko mi ukázal, kam si mám sadnúť, ale ja som sa radšej nasúkala na barovú stoličku. Po skúsenostiach s vysokými chlapmi podvedome vyhľadávam vyššie položené miesta. Necítim sa v takom ohrození, hoci je to hlúposť. Nebol by žiaden problém zhodiť ma aj so stoličkou, nuž ale, aspoň mám dobrý výhľad na okolie.

„Presso s mliekom?“ spýtala sa upírka, obsluhujúc kávovar.

„Dám si,“ prikývla som. Nič lepšie aj tak nemajú. Zlatko si myslel, že keďže je Lavazza značková, musí chutiť každému, a preto ju na lodi zaviedol. No Srbi pili aj tak tureckú, varenú

v džezve a značková Lavazza zostávala pre cezpoľných a hráčov.

Alex si ku mne prisadol, tiež si dal presso. Kým mu ho Elody chystala, zísal jej do výstrihu a slintal. Kopla som ho do nohy, nech sa spamätá. Je to predsa krvilačná upírica, ničiteľka hrdiel a rozkrokov. Utrhla by mu hlavu lavačkou a odkopla by ju ako Lionel Messi – so skromným úsmevom a poriadne ďaleko.

Prisunula som si pohár s tyčinkami a jednu som si uchmatla. Nevieam, čo mi to napadlo, začala som si ňou miešať horúcu kávu. Samozrejme navlhla, a keď som ju chcela zjesť, rozpadla sa. Rozmočený nafúknutý kúsok ostal plávať na hladine ako mŕtvola. *Nechutné!* Odsunula som šálku nabok bez toho, aby som si z nej vôbec odpila. Dnes nemám šťastný deň.

„Čo je zač?“ zaskočil ma Zlatko otázkou, ktorá očividne smerovala k Alexandrovi.

„Kamarát. Občas ho zavolám, keď potrebujem pomôcť.“ Neklamala som. Je to pravda, len nie úplná.

Zlatko skúmal Alexandra, akoby hodnotil umelecké dielo. Asi z toho vyšiel dobre, lebo sa ma vzápätí opýtal: „Tak kamarát. Spíte spolu?“

Alexovi zabehlo a ja som na šéfa pozerala s takým údivom, že odpoveď už ani nepotreboval.

„Nie! To nemôžem mať kamaráta, čo ma hneď nechce zatiahnuť do postele?“

„Tak prečo ti pomáha? Len pre tvoje blúdivé zelené oči?“

„Príležitostne mu dohodím zákazníka. Niekoho, kto sa zatúlal poriadne ďaleko a náhodou si spomenie na vizitku, čo odo mňa dostal.“

Nosím Alexove vizitky po vreckách pre prípad, že by sa mi naskytila príležitosť revanšovať sa mu. Občas ich niekomu dám a občas si niekto vypýta kontakt na dobrý taxík aj sám. Mesto je